

No 's tornen els originals.
Dels treballs ne son responsables els seus autors.

→ Periòdic independent. - Surt dugues vegades cada mes ←

NOSTRES COL·LABORADORS

Lluís G. Fàbrega i Amat

En Lluís G. Fàbrega i Amat, es conegut des de molt jovenet en el camp de les lletres catalanes, doncs a la edat de 13 anys col·laborava a n' en *Patufet* i la *Tralla* de Barcelona i des de allavors ja no ha parat d' escriure portant son concurs a periòdics i revistes, essent lo seu ideal l' enlairament de la nostra estimada Catalunya.

El *Nuevo Distrito de Palafrugell*, *El Eco de Ciudadela*, *Catalunya al Plata* de Buenos Aires, *Renaixement*, *Metralha*, *Catalunya* i *La Veu de Catalunya*, han publicat treballs seus, inspirats en un ver patriotisme molt digne de lloança. També col·labora en el setmanari *Enllà* de nostre vila, de lo qual segurament se 'n recordaran nostres lectors, puix que fou un de sos fundadors.

En Fàbrega té cursats els estudis del Magisteri a la Escola Normal Superior de Mestres de Barcelona i fou durant set anys professor auxiliar del Col·legi Balmes de Barcelona.

Es jove i entusiasta, treballador incansable i creiem conquerirà un nom en profit de Catalunya.

Fà dos anys determinà anarse'n a Amèrica del Sur, i des de allí, pensant sempre en son terrer, escriví i escriví per a els periòdics catalans, calmant aixís ses ansies literaries i servint-li de conçol per l' anyorament, doncs li sembla quan escriví en català que no està lluny nostre, si no que en aquells moments, viu entre nosaltres.

Està domiciliat a Lima i representa a la *Atracció de Forasteros* i la *Casa de Amèrica* de Barcelona.

Es molt conegut entre els limeños, puix col·labora en el periòdic *El Comercio* i en *La Unión* d' aquella capital americana, havent popularisat los pseudònims *Filomel* i *Luls del Valle*.

Actualment envia correspondencies a el *Correo Catalán* de Barcelona, qual periòdic lo té nomenat corresponsal a la vila dels antics virreis del Perú.

Hem sapigut que fà molts pocs dies ha sigut nomenat corresponsal a dita capital de *Vida Financiera* i la *Emigración española* que 's publicuen a Madrid.

Ha vingut portant a cap una campanya enèrgica, des de la premsa de Lima, per a desmentir falses informacions de corresponsals poc escrupulosos, tornant pels furs de Catalunya i deixant ben sentat son nom i en particular el de Barcelona.

Sa ploma està prompte a defensar el proletari i a procurar la il·lustració i educació del poble. Bé si endevina aquesta tendència en gairebé tots sos treballs, de lo qual n' es una prova que dirigeix la publicació d' unes fulles populars per a repartir pe 'ls tallers i fàbriques que comensen a donar fruit, a judicar per l' interès en que 's llegeixen entre 'ls elements obrers.

Ses moltes ocupacions no han deixat que fés

Lluís G. Fàbrega i Amat

un estudi acabat i seriò de les qüestions pedagògiques, per les que ha sentit sempre preferència, però segons tenim entès té en preparació un llibre de educació, original en son gènere, que esperem per a llegir-lo amb fruïció i per a estudiar-lo degudament, a fi de assimilar-nos quelquna de les coses bones que pot ensenyar-nos.

Ha publicat algunes sencilles poesies de forma esquisida i d' un sentiment insuperable.

Nosaltres éns sentim honorats de publicar en les columnes de FESTA els treballs de nostre amic i convilatà i corresponent a ses atencions i a son patriotisme, acabem dient la frase que ell més s' ha d' estimar:

¡Visca Catalunya! ¡Visca nostra patria!

MOLINS DE REI

Els homes, a vegades, ens deixem portar d' un cert egoisme humà, que fa aborrir-nos, precisament, lo que més val de entre nosaltres, lo que és més nostre, lo que 'ns parla millor a l' ànima, perque es quelcom de nosaltres mateixos.

Quantes voltes havem somniat terrés més felices, més boniques, més grans, més riques, i no pensem que tot es fill d' aquella fantasia a que 'ns porta nostra ànima exaltada.

Quan més me he allunyat de la meva vila nadiua, més gran, més bonica, més riallera la veig.

I la veig gran en el sentit d' espiritualitat, perque, en ella, encara que no vulga, hi guardo tot lo que més me caracterissa i sagella la meva idionsincràcia.

La veig més bonica, precisament, perque trobo a mancar aquelles belleses rurals qu' abans no sabia apreciar convenientment.

Es més riallera, perque, els meus convilatans hi viuen la vida rural, tranquila, despullada de aquelles angoixes prenyades d' extranya nostàlgia que vivim els quins n' estem ben lluny encara.

Quant podré deixar de pensar en aquells camps daurats, com si fossen sembrats d' or i grana?

El Llobregat acut a mi serpentejant, com un simbolisme de la vida del home que neix per a morir.

Com anyoro les fontalades del estiu! Ni fonts ni amics, ja se m' han acabat aquells cap-vespres frescals dels nostres estius, en que 'ls meus pulmons respiraven amb plena llibertat per a acumular salut.

Me ennorgullia el trafiqueig creixent de nostre petit comerç fruïter, en que per sí sol indicava que la nostra plana es un verger i un paradís.

En el terror de les idees, m' enamorava encara més l' esperit de tolerància que ha regnat en ma volguda vila, i encara molt més el fet d' avençar en les idees purament catalanesques de tots els convilatans.

Molins de Rei, s' ha distingit des de molts anys, pel seu esperit catalanista.

En eixa alegroia vila hi han sembrat les idees sanes de Catalunya, els homes més proeminentes del Catalanisme militant, des de el començ de la seva actuació, com a forsa social i política.

Molins de Rei ha prés part activa en tots els moviments qu' han sigut en pró del regoneixement de nostre personalitat catalana, i ha prés

part activa en els moviments grandiosos de Solidaritat i de les Mancomunitats.

Molins de Rei ha portat la seva adhesió en tots aquells actes que eren de vida i progrés per nostra patria catalana, i últimament la municipalitat ha prés el patriòtic acort d' isar la gloriosa ensenya barrada en el frontispici de la Casa gran.

Jo, de tots aquests afectes, de tots aquests actes, de tots aquests fets i moviments i progresos i desenrotllos, sols puc heuren algunes alenades, d' un regust espiritual.

Que bonica que la veig la meva vila!

Fins la pols i les mosques m' encantarien are.

En Rusiñol, en son llibre «El Poble Gris» ho diu amb cert aire burlesc:

«Que 'n son de bonics els pobles mirats de lluny!»

Sí; els pobles, parlant en seriò, ho son molt de bonics, i penseu qu' are de lluny suspirem per tot allò que abans semblava que aborriem.

Ens manca aquella franquesa tant natural d' aquells bons amics que 'ns coneixen des de el neixer. Ens manca aquell calor tant natural dels afectes que hi sentiem i hi teniem. Trobem de menys aquelles rusticitats del poble de fora, però, que sortien de cors nobles i honorats.

I a més, qui podrà jamai suplantar l' amor dels pares?

Es inútil correr terres ni somniar uns ullets blaus i bellugadiços que 'ns mirin i 'ns mimin.

L' amor que 'ns ha donat nostre propi ser, jamai podrem cercar-lo lluny de la nostra vila, on el gosavem cada dia, en les revetlles del hivern crú, arraulits en la llar, escalfant nostres cors i nostres cossos, i austers i senzills resant el Sant Rosari, estandart de les llars cristianes, i sentint les rondalles sortides de la boca del jaio, després d' haver remugada una oració per a les ànimes del Purgatori.

En la vida moderna dels pobles poixants i nous, tot això no hi resa, i l' afany dels homes està completament metallisat.

Es una lluita desenfrenada que no cap en la manera de ser dels pobles rurals, de nostra estimada terra catalana.

Ah! jo voldria fells-hi comprendre a tots els meus antics companys i amics d' infantesa, que rés en el mon trobaràn, ni en l' Amèrica jove, ni en l' Africa ferotje, ni en cap part, aquella dolça unció de la vida casolana, senziula, però noble i feliç.

Sí; molt més feliç que no aquesta vida desmesurada d' envejes i afanys, en que el cor humà es nul i rés representa davant dels qui ja tenen el seu empedernit.

Voldria que tots els meus convilatans, vegessin com jo la boniquesa de nostra xamosa vila de Molins de Rei, resguardada per les altures de Santá Creu d' Olorde, coronada per un cel blau i puríssim, amb una catifa de sembrats, i un riu serpejant que dona vida i saó a la terra.

Jo voldria que tots els molinsderreïens, s' acoblessin sota la sagrada ensenya de la patria, aquella bandera barrada que per subscripció popular les dones de nostra vila obsequiaren a l' antiga «Associació Catalanista», quina herència recullí l' actual «Centre Catalanista».

Voldria qu' arrelessin en el cor de tots, aquelles belles paraules dels primers versos d' un himne que 'ns escrigué en Crenet:

FESTA

«Tenim un riu i una montanya
I una bandera que 'ns acompanya.
Rosa vera del amor.
Tenim la montanya lluny
I 'l riu aprop.»

Si amics, sí; ben aprop nostre, perquè es l' amor patri un dels sentiments més grans i nobles, i després del que devem a Deu, el primer.

Quan dos amors s'ajunten, per a que 's revivifiquin ambdós, es necessari que visquin ben a prop l' un del altre per a entendre's, i compendre's, i tenir uns mateixos sentiments alhora.

Si l' ensenya simbolisa la patria, la bandera de les quatre barres ho serà sens dupte la dels catalans, i hem de conviure sempre amb ella, estimant-la sempre, per a que Catalunya sia gran, rica i plena.

Si amb l' ideal de patria catalana, ens movem i desenrotllem degudament, dintre el petit cercle de l' alegre vila de Molins de Rei, fent que sia un paradís i poble de nobles llibertats, amb nostre granet de sorra contribuïrem a engrandir la patria ensemps.

I això sols se podrà conseguir quan tots els fills de Molins de Rei se n' hagin compenetrat ben bé un a un, del deure que tenim tots d' estimar la nostra vila nadiua, on s' hi han obert els nostres ulls per a admirar la grandiositat de Deu i de Natura, on s' han obert les nostres orelles per a escoltar les dolces cançonetes del breçol, on hi tenim nostres amors, recorts imborrables, i on hi trobarem el dolç repós etern a la sombra de la Creu i del Campanar de l' Esglesia.

Un aforisme popular diu:

«Per Nadal cada ovel·la a son corral.»

I es ben veritat. En lo que atany a mi puc assegurar, que ni l' immensitat del mar, ni lo lluny queestic de ma vila, pot privar-me de ser-hi espiritualment.

Per això endreço eixa balada, en tant senvalada diada, ja que 'l cor i l' ànima no se 'm aparten jamai de ma vila.

Convilatans, al alsar el porró, feu-ho pels vostres emigrats i per la patria, i jo us desitjo a tots bon Nadal i Any Nou, i a Catalunya vida nova.

Lima.—Diada de Nadal, 1913.

Amor d' amors

Puella de faç esblaimada
que jat d' amor rés coneixes.
A la vida 't deixondeixes
i ja n' ets malavirada.

Ivarsós passa l' amor.
No 't pesi la solitud.
Per joir ta joventut
flaira de les flors l' odor.

Puella isarda que en un puig
del Montseny vius ignorada,
viu-hi per sempre isolada.
Si l' amor te busca, fuig.

Que no 't fassi, no, paúra
veure la defoliació.
Al sentir-te defallió
pensa que tens gran fraúra.

La vida passa lleugera,
aprofitala jocosa.
Per lo temps, no n' es gran cosa
i es molt pocs cops, llausongera.

Si 't vols d' amor sadollá
alsa a Deu tos ulls galbins,
los teus ulls esmeragdins
i Ell consol te donarà.

En aquest amor confia
doncs Ell mai te jaquirà
ni ta cara emporprará
cap indigne i vil falsia.

L' encís del vals

Rés hi há tan sentimental com un vals inspirat.

Té aital composició musical quelcom que l' enlaira a un nivell molt més superior al que tenen la vel·leidosa polka, el dolç xotis i la cadenciosa i esllanguida americana.

En llurs més preuats recorts íntims, molts serven certament el d' un vals, el d' aquell que executava una orquestra quan baix, baix, a cau d' orella, li deien amoretes a la donzella preferida entre totes; el d' aquell que amb ella ballaven en jorns més feliços de llur prometatge. o el d' aquell que, ja perduda aquella estimació, mústiga aquella felicitat, oïen una tarde gris de tardor en una sala d' un vell café intentant distreure l' aborriment, bo i assaborint una taça d' aromátic moka i d' una copa de cognac.

El vals es ballable que enclou totes les impressions de nostre esperit. Qualques vegades, ses notes ràpides, alegres, delitoses, ens entusiasmen i ens animen; altres vegades, quan el vals es lent, mel·langiós, apacible, nostre ànima es sent envoltada per una estranya sensació de tristesa i desesperança. El vals fou sempre amic de nostra felicitat o de nostre ensopiment. Llurs notes delicades i dolces, bullen encara en nostre imaginació en les hores que la febre ens aclapara o el desvetllament ens venç.

Els grans artistes, els músics més eminentes dedicaren al vals especialíssima atenció, preferent culte. Que ho diguin, sino les meravelloses creacions de Strauss, Verdi, Schuman, Waltenfeld, Caballero, Chapí, Vives, Lehar, Fall...

Aquestes reflexions que rés valen per esser d' un cronista que no sab dir-les amb l' acert i el vigor que voldria fer-ho, va suggerir-les an el que escriu aquestes ratlles, una bella damisela que, en recent vetllada, cantava amb inimitable delicadesa, amb la justa i esquisida expressió que sols està reservada als temperaments verament

artístics, el delitós i inefable vals *Quant l' amour meurt*.

Es d' una bella desolació gran, ha dit d' aquella inspiradíssima composició, Felip Trigo, l' autor de *Altísima*.

Efectivament. Aquest vals famós, de quin ha dit un altre escriptor que es «una ràfega mel·làngiosa que neix de la tardor dels amors» porta a nostre esperit una especialíssima sensació, no comparable a cap d' altre, que 'ns entristeix a pleret i ens fa acceptar com a cosa fatal i necessària la mort d' un amor predilecte.

Oïnt *Quant l' amour meurt*, han comprés les ànimes delicades l' irresistible enès del vals.

ARTUR TORNÉ.

La Fira

Tal festa ens dona avui la Candelera,
que amb lletres de relleu se pot escriure!
Perque amb tot l' esplendor puga somriure
li deu bestreure un jorn la Primavera!
De cap a cap poblada es la Riera
d' improvisades llars al aire lliure,
i canten, amb els nois, el goig de viure,
noies gentils, de cara riallera.
La gran gentada omplena la ampla via;
el crit dels venedors arreu abonda.
Molins de Rei, s' aixampla d' alegria
sota un ruixat de sol de llum feconda;
i segueixen els cors la melodia
del torrent de ventura que els inonda.

B. PARRAMÓN.

Mai més!

Al bon amic en Quimet Torrent,

—Creguin que ho dic de cor. ¿Jo tornar a brindar?... Ja farà un bon sol, quan me tornin a enganxar.

Figúrin-se que 'm trobava de cos present en un d' aquests *àpats*, que solen anar sempre al radera de un *si pare*, quan al sé a l' hora del *champany*, una veu escardalenca que sorti de cop i volta de un dels extrems de la taula, digué:—*Que brindi en Jaumet!*—*¡Pasterada!*—vareig dir-me.—Aquest tiro và per tú, més fem lo distret, puix si t' emboliques no sabries com sortir-ne, perque la veritat, mai me n' he vist de més fresques.

Al poc rato, quan ja 'm creia que havia passat aquell *conato* de imposició al dret individual, una senyora que estava donant l' últim cop de dent a la carcanada d' un pollastre *clorólic*, i amb uns ribets de boca més lluents que lo llautó d' una escala de senyors, demanava amb boca plena que se 'm obligués a parlar.—*¡Si, si! Que parli! Que brindi!*—deien a la vegada tot fent *coro*, alguns convidats de *tercera classe*, amb veu de digestió difícil.

—Però senyors, si jo no sé improvisar i menys amb lo paidor plé. Si hagués estat en dejú, qui sab, a voltes la necessitat obliga.—*¡Vaja fora bolidos!*—và contestar un senyor amb un bigoti plé de natilla, tot menjant un *prussia*.—*¡Creguim que els dic la veritat, no soc dels que 's fan pregar.*—*Bé he llegit alguna cosa de vosté,*—replicà una mitja senyoreta tot lluint-ne un vestit de *seda gloria*,

fet a casa i amb una cara més enfarinada que una mandonguilla abans de fregir.—Vosté s' equivoca; no hi fet més que xarades i encara per compromís.—*Es igual, que reciti una xarada, un trenca-closques, un geroglífic comprimit, la qüestió es que en-raoni, que digui alguna cosa.*—Mentres que altres cridaven:—*¡Que hable! ¡Que hable!*

—*Nada* vaig dir-me—haig de parlar no hi ha més o sino aquesta gentussa es capàs de passar-te *Boria avall*, i revestint-me d' un valor, que a la veritat no tenia, i agafant una copa mig plena d' aigua i vi calent, propietat de la senyora que seia al meu costat, convalecenta d' una *bronquitis capilar*, vaig dir:—*Señores, es la primera vez...*

—*¡Que parli en català!*—và cridar un reconsegat de la esquerra que estava assegut a la dreta de la nuvia.—No 'n sé,—els vaig dir, com si demanés clemència.

—*¡Dice que no 'n sab!*—và contestar un senyor castellà, president d' un *trust* de pastetes per enganxar anuncis de teatre.

Vareig esperar que callessin, per a tornar agafar la beta, puix ja no sabia per on anava.

—*Señores, es la primera vez...*

—*¡¡Mentida!* que 's la segona—và interrompre un aficionat a toros.

Jo suava com si m' haguessin ficat a dins d' una incubadora per a fer-me sortir el xarrampió, més no fent cas d' aquell admirador de 'n *Bombita chico*, vareig continuar dient:—*que les dirigo la palabra.*

—*¡Bien!*

—*Pero hoy momentos en la vida del hombre...*

—*¡Ben xafat!*

La paciència se m' estava acabant i al instant mateix en que anava a tirar pel cap d' aquell imitador de 'n *Soriano*, el got que tenia a la mà, la senyora del meu costat, se và ennuegar amb el pinyol d' un préssec confitat. Và quedar-se més morada que unes fandilles de bisbe, els ulls com si volguessin fugirli del cap, els dits encrespats i la boca tota oberta a punt d' esquinçarse li dels costats. Tots corrien per auxiliari-la; els uns portaven *tilo*; altres, *aigua-naf* compost, *Montserratina*, crostes de pa; semblava que haguessin arribat els últims instants per aquell còs gran, quan tot d' una se 'm và acudir darli un cop fort a l' esquena i al fer-ho, se 'm và clavar al mig de la mà, una agulla de cap negre, la que li subgectava la samarreta amb el vestit a fi de que no li sortís per dalt.

Vareig fer un crit com aquell del *raconto* del *Lohengrin*, tots varen preguntar-me lo que tenia, i al instant que amb mi venien, un fort accés de tòs, li và fer sortir del coll aquell ditxós pinyol que fent-ho amb furia, anà a topar a l' ull d' una pobre criatura que tenia al seu davant. *¡Quin altre xafarranxo!*

Aprofitant allavors aquella confusió i agafant el barret, vareig sortir d' allí, jurant no brindar mai més.

Això fà que ara quan me trovo al acabament d' un d' aquests *àpats*, en el que hi ha compromís de parlar, m' aixequi més que depressa i surti a fora a pendre la fresca, pensant, qui tingui feina que la fassi, que lo que 's jo ja vareig suar prou.

Santiago Roy

POESIA

*llegida per son autor en lo bateix del nen Jaume,
Jesús i Joan, fill d' en Francisco Claramunt
i na Rosa Sala, efectuat lo dia 18
de Jener de 1914.*

Un conte de fades
us vaig a contar
un conte d' infancia
jo us vull explicar.

Un rei, no recordo
de quina nació,
volgué batejar
lo seu infantó.

Tingué convidats
lo bó i lo millor,
a comtes i a prínceps
de tot l' encontorn.

Quan la cerimonia
s' anà a comensar,
un patge s' apropa
qu' al rei vol parlar.

L' entera amb llestesa
que del bosc les fades
vestides de festa
ne son arribades.

Molt prompte lo rei
les ha convidades
i a n' el príncep fan
moltes presentalles.

Cada una un dô
cedeix-li agradosa
que 'ls reis agraeixen
amb veu carinyosa.

Aixís d' hermosura,
d' amor i riquesa,
de fé i de valor,
fan elles ofrena.

Al molt noble príncep
ja rés mancarà,
salut i riqueses
ell sempre tindrà.

Les fades contentes
anar-sen disposen
i la reina mare
demana una cosa:

«Oh! fades dels boscos
que deù el destí!
demano una nova
mercé pel meu fill.

«Que tingui bon cor;
que tingui humiltat;
que estimi lo poble
i a n' els seus semblants.

«Que bondat reflexin
los seus actes tots,
que s' apiadi sempre
dels vells i dels morts.»

Mercé tan excelsa
les fades li han fet,
i els reis i la cort
n' están satisfets.

Jo, recordant
de ma infantesa
lo que he contat,
dic com la reina:

«Que 'l vostre fill
tingui bon cor,
que sigui noble,
que sigui pròdic,
que aixugui sempre
tots los dolors.»

J. JULIÀ NOGUÉS.

PETITISES

L' amor es el sentiment més hermós de la vida,
sols que fà com certs menjars: N' hi ha que no tenen el paladar prou refinat per a gaudir-lo, d' altres no n' han tastat mai i ademés n' hi ha molt de falsificat.

L' amic es una cosa inútil, puix si no tens diners no en tindràs cap i si tens diners no 'ls necessites.

El diner fà tornar dolents molts homes bons i mai en fà tornar bò cap de dolent.

La societat es una senyora frívola que sols se ficsa en els vestits que cobreixen els còssos, mai amb el cor que batega dintre.

El món es rodó per a demostrar que en ell, perque hi haigi qui estigui sóta es de tot punt precis que d' altres vegin a sobre; es impossible que tot-hom estigui a un meteix nivell.

La vida me fà l' efecte d' un cinematograf diumenger; moltes trifulgues per a entrar-hi i agafar bon seient, que casi sempre resulta incòmode i un cop hi ets, desseguida s' acaba, deixante descontent de la funció.

MAGÍ MURIA.

MUSICADES

L' estrena de «Parsifal» a Barcelona

Després de nombroses gestions i preparatius referents al considerable nombre de valiosos elements artístics que han col·laborat a l' estrena de *Parsifal*, del aconteixement solemne, memorable per a els organitzadors, artistes, empresa i públic, tots hem de celebrar aquesta data trascental glorificant amb la corona que 'l món ha teixit, la memoria del geni gloriós de Leipzig.

Els no iniciats en aquesta classe de música, ja se que han tingut un verdader desengany; molts esperaven en l' obra de Wagner, la romansa del tenor, l' aria de la seprano, el concertant del tercer o quart acte, la marxa nupcial o triomfal, trovant-se sense aquest esperat desig, per a això els vé l' ensopiment, el cansanci, l' aburriment, el fàstic, atrevint-se fins a dir que la música del autor de *Lohengrin* no 'ls agrada; abans d' assistir a cap representació wagneriana es necessari preparar-vos, iniciar-vos i allavores sabcrejareu les filigranades notes que surten com perles delicades de l' hermosa partitura de Wagner, allavores vos sentireu seduïts, obligats a comprendre aquesta unció d' art divinal.

Hem de fer notar, però marcadament, que tenim l' honra en dir que ha sigut el nostre gran Liceu el que ha representat d' una manera esplendent la producció wagneriana que pertany aquell nombre d' obres perfectes acceptada i adorada com una de les joies més preuades del excels compositor.

Després de la disposició i ferm propòsit del

genial mestre de que no 's cantés jamai en cap altre teatre que no fos el que 'l venerable músic feu aixecar a Bayreuth, trencades ja aquestes disposicions, hem tingut la honra, el plaer de pal·ladejar les bel·leses que enclon l'excelsa partitura, més, les notes sublimes, paissatges maravillosos escrits per aquella mà suprema extraordinària, inspirant en ses armonioses melodies els misteris més sagrats de la fé cristiana.

Un dels números més impresionables de *Parsifal*, es el final del primer acte; aquí es on el mestre posà els seus privilegiats sentits transportant-nos la superba producció a unes esferes inconegudes enlairant-nos fins l'infinit. Aquestes notes sentides dintre 'l temps del *Sant Gral* on entren en professó els cavallers del Gral, ressona potent i sonora la veu imperiosa del fundador del ordre anomenat *Titirel* cantant desde la tomba un cant imperiós combinat de chors interiors amb hermosos cants celics qu'arriben fins el fons de l'ànima, el cant de *Titirel*, obliga a Amfortas, son fill, descobrir el *Sagrat Calzer*, presentant-lo pausadament a dreta i esquerra, consagrant després amb gran solemnitat el pà i el ví.

Aquesta pàgina il·limitable pot analisars-hi i descobrir-hi un sens nombre de detalls i motius d'una factura original, i d'una estètica nova dins de l'art musical.

Un altre pàgina no menys notable es la que 's desenrotlla al segon acte dintre 'l castell encantat de Klingor, l'aparició d'un jardí poblat d'hermoses flors, la fantàstica transformació de les noies-flors cobertes amb vels llampants de vius colors, qui dirigint-se a Parsifal amb provocacions seductores proven de seduir al cast i herms jovincel, aquest amb força d'héroic rebutja amb esprer els afalacs enganyosos de les tentadores noies-flors, quan disposa fugint trencant els lligams en que l'havien encadenat, surt de sopte la veu de la seductora Kundry amb dolcesa el crida. Parsifal resisteix altra vegada les seduccions de la tentadora Kundry qui ajeguda sobre un llit de roses i transformada amb un fantasiós trajo, preté donar un bés sensual i apassionat per a fer-lo caure a la tentació i altre volta triomfà fent d'ell lo que feu abans amb Amfortas. Però Parsifal revestit d'un valor heróic rebutja indignat els amors falsos de la hermosa Kundry, dient-li que compren els seus enginyosos enganys, que ell sabrà complir estrictament la seva missió passant per sobre els obstacles que s'interposin a son camí complint lo que l'inspiració divina li ha revelat.

Kundry desesperada i plena de indignació per la revelació de les paraules de Parsifal i veient perdut el plet, demana ajuda a les furies infernals, on apareix soptadament Klingor qui blandint la llança que fou arrebatada de les mans d'Amfortas prova novament de ferir el còs del jove Parsifal. Allavores es redressa Parsifal apoderant se de la sagrada llança que ferí el costat del diví Mestre, i ajudat per la divina gracia fá amb la conquerida llança la senyal de la creu, caient amb estrepitós terratremol els marlets i muralles d'aquell famós castell encantat, convertint-se sos jardins en enderrocat desert sembrat d'un fullam marcit i desordenat.

El mestre ha donat un especial relleu als episodis de seducció per part de Kundry, i al mateix temps ha tractat també amb molta origina-

litat l'ignocència, l'indignació, l'ingénua simplicitat del héroe Parsifal. Aquest número està descrit d'una manera excel·lent amb motius dibuixats i pintats per la excelsa mà del gran mestre. Qui es que pot produir aquestes delicades i esquisides pàgines, si no la monumental i grandiosa intel·ligència divina i humana d'aquell colós músic de indiscutible fama mundial?

El millor final d'aquestes notes es fer constar l'admiració per la memorable data que mai més ens fugirà de la memoria, expressar respecte d'admiració al prodigi més extraordinari que en música ha donat la creació.

SEBASTIÀ MESTRES.

***

Glories Catalanes.

Quadra aquest nom als joves Vives, M. Perelló i J. P. Marés amb quina amistat ens honrem, que formen el *Trio de Barcelona*; porque ells se cuiden de posar molt alt lo nom de nostra estimada Catalunya.

Cada dia lleigim en la premsa retalls de periódics estrangers, remarcant los mérits de aquests joves artistes que per on van son ovacionats.

La *Vosseche Zerting*, *L'etoile belge*, *Berliner Börsen Zerting*, *L'Echo*, *Berliner Tageblatt* i d'altres i d'altres han publicat cròniques com aquestes:

«Els senyers que formen el *Trio de Barcelona*, son hábils músics que formen un magnífic conjunt. Lo públic que omplenava la sala aplaudeix xardorosament als hostes catalans.»

«Un nombrós públic assistí a la sala de concert, a la audició de música de cambra donada per el *Trio de Barcelona*. Son els que 'l formen molt joves, molt artistes, serios, de grans aptituts, d'una escola musical esquisida.»

«Cridà la atenció, lo senyor Perelló, violinista que poseix un gust i vehemencia extraordinàries en la interpretació.»

«El pianista es de gran técnica i expressió delicada.»

«Lo violoncel·lista té un tó herms i complementa dignament als seus companys.»

«Esperem tornar a sentir-los prompte per a disfrutar de ses artístiques bel·leses musicals.»

A Barcelona donaren un concert, fá pocs dies i les simpaties amb que contenen nostres amics quedaren patentisades, puix que lo públic era selecte i foren ovacionats.

Si disposésim de més espai podiem estendrens enumerant sos mérits, però tampoc n'hi ha necessitat, dones n'hi ha prou lleigint lo que tan sovint ens ve dient la premsa.

Prompte tornaràn a empendre nova tournée per l'extranger i lo llorer cenyirà son front.

El mar traïdor

Vora 'l mar, allà a la sorra
eix matí hi he escrit un nom
que 'n aquells moments naixia
i omplenava tot mon cor.

Quan tot just boi s'hi llegia,
el vent, avar i tossut,
mou furiat la dòcil sorra
i el nom l'onada s'endú.

Tot d'un colp mon cor s'enfebra
i m'empeny, irat, el mar...
mes el cap, seré 'm detura,
mon amor m'ha recordat.

s. JUNOY ARÚS.

AGRICOLES

ELS ADOBS POTASSICS

Entenem qu' es una necessitat cridar l' atenció dels agricultors espanyols sobre la capital importància que revesteixen els adobs potassics, doncs si es ben cert que 'l consum d' aquestes materies cada any và en augment en nostre país, lo que posa de manifest la seva eficàcia en determinats llocs s' utilissen encare en petites proporcions.

La potassa es una substància que 's fa indispensable per a totes les plantes, doncs contribueix a la formació dels hidrats de carbono (fécules, sucres, etc.) i a elaborar la substància verda dels vegetals (clorófila). D' aquí que 'ls adobs potassics produeixin no solsament un augment brut de cullita, sino remolaxes més riques en sucre, patates més feculentos; (raims més sucrosos, grans de cereals, lleguminoses, etc.), nudrits, voluminosos i replets de midó; fibres, teretils resistents al ensempl que blanques i fines, fruits sabrosos.

Ademés la potassa desenrotlla l' aroma dels fruits, concentra la savia de les plantes, fent-les

més resistents a les gelades; fortifica la tija dels cereals, evitant aixís que s' ajeguin i atenúa els defectes de un sens fi de malalties en els conreus, principalment a la vinya i patateres.

Es cert, com alguns diuen, que les terres argiloses i granítiques contenen generalment molta potassa natural, però aquesta 's troba en estat insoluble i els vegetals sols poden apoderar-se de petites proporcions. D' aquí que fins en aquestes terres els adobs potassics produeixin excel·lents efectes segons la pràctica ho ve demostrant.

Es doncs indispensable no prescindir en cap cas de les sals potàssiques, sulfat, cloruro, kainita, polisal, empleant-les com a complement necessari dels adobs fosfatats, en les quantitats que senyalem en nostres treballs de vulgarisació agrícola.

El capital que s' esmersi en l' utilització de la potassa, sempre reditua amb bones ganàncies augmentant la cullita qu' ella proporciona.

Si a causa de les excessives secades els adobs potassics no exerceixen la seva benefactora acció al primer any d' ésser enterrats, serán utilitzats als següents conreus, ja que aquesta substància la rebrà la terra, mercés a son poder absorbent.

R. DE MAS SOLANES.

CANÇONS DE LA TERRA

L' hostal de la Peira

(Popular catalana.)

Quasi alegret.

A l' hostal de la Peira dames hi van anar.
 Ja truquen a la porta; ja responen:—Que hi ha?
 —Som unes pobres dames: si 'ns voleu a lotjar.
 —Obra-ls la porta, moça i deixa les entrar.—
 Diuen a la mestressa:—Qué hi ha per a sopar?
 —N' hi ha tunyina amb ceva, bolets amb bacalla.—
 La una no té ganà l' altra no vol menjar,
 l' altra està prenyadeta i al llit se 'n vol anar.
 Demanen un cambra per poder-s'hi tancar.
 La moça se les mira: no li van agradar.
 —Agafa 'l llum, tu, moça. Ves-les-hi a acompanyar.—
 Quan foren a la cambra se varen despullar.
 La moça n' es traidora: pel pany les và guaitar.
 Se 'n baixa a baix la moça: se 'n posa a sospirar.
 —De qué sospires, moça? Qué tens per sospirar?
 —Qué haig de tenir, mestressa? Que nos volen robar:
 porten calceta curta, pistoles als costats.
 Aneu al llit, mestressa, que anit jo vui vetllar;
 que avui, si no m' enganyo, nos tenen de robar.—
 Al sé al llit la mestressa, ella a l' escó 's posa.
 Quan son les deu tocades els lladres van baixar.
 Ja van de cambra en cambra per veure qué hi haurà;
 se 'n baixen a la cuina: la moça hi van trobà.
 Quan entren a la cuina ella 's posa a ronçà:
 ne feia l' adormida damunt d' uns sacs de gra.
 Tres gotetes de cera al pit n' hi van tirà.

La moça n' es traidora: ronca que més ronçà.
 Lo un ne deia a l' altre: —Ben adormida està.—
 Un braç de criatura al foc ne van tirà.
 —Qui està despert, s' adorm; qui dorm, dormit s' està.—
 Ja 'n surten al defora, se 'n posen a xiulà.
 La moça n' es traidora. la porta 'ls va tancar.
 —Obre la porta, moça; cent escuts te 'n vui dar.
 —Ni per cent ni cinquanta la porta s' obrirà.
 —Aquell braç de criatura si me 'l volguessis dar.
 —El braç bé te 'l daria, més no 'l puc apagar.
 —Dins la gerra de l' oli tira-l; s' apagarà.
 —Per ont vos el daria, per ont vos el puc dar?
 —Dóna-me'l per la porta, per 'quest forat que hi ha.—
 La moça n' es traidora: a la cuina se 'n va,
 'agafa 'l braç de criatura, el tallant a l' altra mà.
 —Treu la mà per la porta, que 'l braç te vui donar.—
 Pensant-se que li dava, el seu li va tallar.
 —T' asseguro, criada, que me l' has de pagar:
 amb la sang de tes venes la mà me 'n vui rentar,
 i amb ta cabellera me la vui aixugar.
 Hostaler de la Peira te 'n pots ben recordar:
 a la teva criada la pots ben estimar,
 que t' ha salvat la vida i l' hostal de robar.
 Dels tres fills que tu 'n tens li pots donar a triar:
 si 'l petit no li agrada, l' hereu li pots donar.

La graba del carrer d' Alfons I d' Aragó

Aquí, uns que cauen de nassos
fent equilibris de clown
acabant per caure a terra
on es fan el cap tot nou.
Cap enllà, un que ensopega
portant un cristallí got
que plé d' alguna potinga
l' aboca i deixa ben moll
el vestit d' una xicota
presumida com qui molt,
que esclata en grans lletanies
contra l' ignoscent xicot.
Allí un carreter renega
pronunciant horribles mots,
perque té encallat el carro
i el matxo arria-'l no pot.
Més enllà, un s' entrebanca
i tot fent un joc curiós,
engega a trenta passes,
de distancia, el sabatot,
qui topa al bell mig d' un vidre
d' un molt bell aparador.
El fa a trossos, surt el amo
alarmat d' aital dissort
i si no s' en và a donar-li
un estofat dels més bons,
es per l' amoino que dona
travessar per mig dels rocs.
Heus aquí un resúm dels quadros
plàstics, que des fa alguns jorns,
gratis admiren quins viuen
al llarc del carrer d' Alfons,
on una gran pedregada
que ha fet trontollar el món
hi ha caigut molt abundanta
sens tenir gens compassió
a n' els pobres que transiten
cada jorn, *dos o tres colps*,
dos o tres colps esberlant-se
perillant trencar-se el coll.
¡Hupa sabaters, farmacies,
ma enhorabona de cor
que quan vingui a casa vostra,
ja 'm descontareu queleóm.

LIBORI.

Noves i comentaris

Fà dies que 's vé dient amb gran insistència que nostre publicació està en imminent perill de mort, lo que desmentim rodonament, puix la vida de FESTA cada dia es més floreixent mercés al favor que 'ns vé dispensant el públic, a quin favor nosaltres correspondrem fent remarcables millores que seràn ben rebudes pels nostres llegidors.

En el pròxim número, últim del actual trimestre, exposarem les modificacions que 'ns propo-sém i que 'l públic reberà amb gust.

Estiguin tranquils nostres *estimats enemics* que per ara tenen FESTA per dies.

S' assegura que nostre convilatà l' acreditat pintor en Josep Ventura donarà a conèixer molt aviat una obra seva a la *Juventut Catòlica*.

S' ens ha dit també que per a dita obra teatral l' inspirat mestre senyor Blanch hi fa unes illustrations musicals.

Celebrariem que la nova fos certa per a tenir el gust d' aplaudir i admirar a nostres ben volguts amics.

En el pròxim número en la galeria de retrats insertarem el de nostre ben amic en F. de P. Costa.

El nostre bon amic i col·laborador en J. Font i Tort ha tingut la dissort de perdre a son pare.

Rebi el nostre amic i sa atribulada familia la expressió de nostre més sentint condol.

En el número vinent, en la secció *Cançons de la terra*, publicarem la lletra i música de la bonica cançó *Els fadrins de Sant Boi*.

L' estimat confrare de Sant Feliu *Sol Iwent*, publica una lletra de nostre volgut amic i col·laborador en Sebastià Mestres en la qual perllonga encara la polèmica suscitada pel senyor Vidal, també amic nostre.

Molt ens dol que 'l senyor Mestres, per qui sentim la més ferma amistat, hagi til·lat de impolitesa lo fet d' haver donat per acabada la controversia, lo qual ferem, veient que ambdós senyors no s' haurien posat d' acord i considerant que era equitatiu tancar la discussió, tota vegada que havien fet dugues répliques cada hù.

Després de lo dit, creiem que el nostre amic se donarà per satisfet, comprenent que no hem comés vers ell cap falta d' atenció.

El passat diumenge, día 15 del actual, tinguerem ocasió d' admirar en el cinematograf *Las Columnas* la tan monumental com altament admiradora pel·lícula *Germinal*, basada en la célebre novela de l' Emili Zola que porta el mateix nom.

Aplaudim a l' empresa d' aquest favorescut cine que sens reparar en gastos ve obsequiant al públic que invadeix l' esmentada sala amb les produccions més importants que s' editen dintre el món cinematogràfic.

Recordem a nostres corresponsals que amb el número vinent acaba el segon trimestre de nostre publicació, per a lo que 'ls preguem ens fassin efectius els rebuts pendents com més aviat millor.

Amb fonda pena tenim d' anunciar a nostres llegidors la mort de la notable pintora senyoreta Pepita Teixidor.

De familia d' artistes, artista fou també, distingint-se en la pintura de les flors que al esser transportades a la tela per son pinsell exquisit ho foren amb tanta veritat que no més els faltava l' aroma per a semblar viventes.

Ses nombroses obres ben conegudes de tot-hom posen més alt lo seu nom que no podríem fer-ho nosaltres amb nostres modestes lloanses.

Llástima gran ha sigut que deixés de viure qui tants llorers podia conquerir encara per bé de l' Art i gloria de Catalunya.

Imp., Alfons I d' Aragó, 39.—MOLINS DE REI